

ส่วนที่ 4

ภาพรวมโครงสร้างเศรษฐกิจจังหวัดยะลา

4.1 โครงสร้างเศรษฐกิจจังหวัดยะลาในภาพรวม

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดยะลาขึ้นอยู่กับสาขาเกษตรกรรมซึ่งเป็นรายได้หลักของจังหวัด รองลงมาได้แก่ การบริการ การค้าส่งและค้าปลีก การอุตสาหกรรม และอื่น ๆ จากรายงานของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติปี 2543 (ตารางที่ 4.1.1) จังหวัดยะลามีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (G.P.P) ณ ราคาตลาด 18,462 ล้านบาท ส่วนใหญ่มาจากสาขาการเกษตร มูลค่า 5,399 ล้านบาท สาขาบริการมูลค่า 3,234 ล้านบาท สาขาค้าส่งและค้าปลีกมูลค่า 2,763 ล้านบาท และสาขาอุตสาหกรรม มูลค่า 2,302 ล้านบาท โดยประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อปี มูลค่า 44,486 บาท/คน/ปี

ตารางที่ 4.1.1 แสดงผลิตภัณฑ์จังหวัด ตามราคาประจำปี จำแนกตามสาขาการผลิต ปี 2537 – 2543

(หน่วย : ล้านบาท)

สาขาการผลิต	2537	2538	2539	2540	2541	2542	2543 p
เกษตรกรรม	3,821	5,240	5,327	5,197	5,569	3,977	5,399
กสิกรรม	3,160	4,397	4,406	4,010	4,227	3,071	4,221
ปศุสัตว์	163	207	166	186	147	121	1106
ประมง	22	22	32	29	33	35	33
ป่าไม้	43	39	41	415	618	297	463
บริการทางการเกษตร	9	10	11	11	11	12	9
การแปรรูปสินค้าเกษตร	424	565	671	546	533	441	567
เหมืองแร่และขอยหิน	45	47	61	54	39	67	56
อุตสาหกรรม	1,186	1,626	1,668	1,723	1,837	1,887	2,302
การก่อสร้าง	1,053	1,262	1,255	804	538	515	715
การไฟฟ้าและการประปา	277	313	292	362	392	358	373
การคมนาคมและการขนส่ง	651	815	916	944	848	892	739

ตารางที่ 4.1.1 แสดงผลิตภัณฑ์จังหวัด ตามราคาประจำปี จำแนกตามสาขาการผลิต ปี 2537 – 2543 (ต่อ)

หน่วย : ล้านบาท

สาขาการผลิต	2537	2538	2539	2540	2541	2542	2543 p
การค้าส่งและค้าปลีก	2,198	2,440	2,802	2,742	2,630	2,645	2,763
การธนาคาร ประกันภัย และธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์	591	696	789	654	692	491	426
ที่อยู่อาศัย	505	565	628	673	722	747	775
การบริหาร และป้องกันประเทศ	970	1,198	1,312	1,404	1,450	1,483	1,681
การบริการ	1,734	2,180	2,453	2,736	2,827	3,045	3,234
ผลิตภัณฑ์จังหวัด	13,031	16,413	17,303	17,484	17,815	16,093	18,462
มูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อคน (บาท)	34,112	42,303	43,916	43,820	43,087	39,252	44,486
ประชากร (1,000 คน)	382	288	394	399	405	410	415

2543 p : ตัวเลขเบื้องต้น (ชั่วคราว)

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เนื่องจากสินค้าของจังหวัดยะลาโดยส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกษตร หรือสินค้าอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเกษตร จึงทำให้สถานประกอบการค้าไม่มีความหลากหลาย และจะกระจุกตัวอยู่เฉพาะแต่ในเขตชุมชนใหญ่ ๆ ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน นอกจากนี้ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดยะลาเป็นภูเขาและหุบเขาตั้งแต่ตอนกลางจนถึงใต้สุดของจังหวัด โดยมีพื้นที่ราบบางส่วนทางตอนเหนือ จึงทำให้มีข้อจำกัดด้านการขนส่งทำให้การค้าสินค้าต่าง ๆ ไม่คล่องตัวเท่าที่ควรซึ่งมีผลทำให้ภาคธุรกิจเอกชนด้านการพาณิชย์เข้ามาลงทุนในจังหวัดยะลาค่อนข้างน้อย โดยส่วนใหญ่จะหันไปลงทุนในจังหวัดใหญ่อื่นๆ เช่น สงขลา และ ปัตตานีแทน ประกอบกับการเกิดปัญหาการใช้อาวุธสงครามของชนบางกลุ่มได้ทำให้ภาพลักษณ์ที่ดีของจังหวัดเสื่อมลงไม่จูงใจต่อการเข้ามาลงทุนในจังหวัด ส่งผลให้ธุรกิจการค้าของจังหวัดยะลาส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กโดยจังหวัดยะลามีย่านธุรกิจที่สำคัญ 2 แห่ง คือ เขตเทศบาลนครยะลา และเขตเทศบาลตำบลเบตง

- 1) ตลาดเขตเทศบาลนครยะลา เป็นศูนย์กลางจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคที่สำคัญของจังหวัดยะลา เป็นตลาดขายส่งขายปลีกที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัด สินค้าที่จำหน่ายมีทั้งสินค้าที่ผลิตภายในจังหวัด สินค้าที่นำเข้ามาจากจังหวัดใกล้เคียง จากส่วนกลาง และจากประเทศมาเลเซีย
- 2) ตลาดเขตเทศบาลตำบลเบตง เป็นศูนย์กลางจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคที่สำคัญบริเวณชายแดนไทย – มาเลเซียของจังหวัดยะลา ลักษณะและชนิดของสินค้าอาจจะน้อยกว่าตลาดเขตเทศบาลนครยะลา แต่ตลาดเขตเทศบาลเบตงก็มีความสำคัญและ

ดึงดูด สินค้าจากประเทศมาเลเซียเข้ามาจับจ่ายซื้อสินค้า ซึ่งในแต่ละปีสามารถทำ
รายได้ให้กับตำบลเบตงเป็นจำนวนมาก

4.2 โครงสร้างเศรษฐกิจจังหวัดยะลารายสาขา

● ภาคเกษตร

การใช้พื้นที่และการถือครองที่ดินทางการเกษตร จังหวัดยะลามีพื้นที่ทั้งหมด 2,443,477 ไร่
โดยในปี 2545 จังหวัดยะลามีพื้นที่ถือครองทางการเกษตรจำนวน 1,676,879 ไร่ หรือร้อยละ 59.35
ของพื้นที่ทั้งจังหวัด มีการใช้พื้นที่ในการประกอบอาชีพทางการเกษตรต่างๆ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2.1 แสดงการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตรจังหวัดยะลา จำแนกเป็นรายอำเภอ ปี 2545

อำเภอ	พื้นที่ถือ ครองทาง การเกษตร	พื้นที่นา		พื้นที่ปลูก พืชไร่	พื้นที่ปลูก ไม้ผลยืนต้น	พื้นที่ปลูก พืชผัก	พื้นที่ปลูก ไม้ดอก ไม้ประดับ	พื้นที่ อื่นๆ
		จำนวนปี	ข้า วนาปรัง					
เมืองยะลา	127,972	29,382	-	94	22,294	1,232	5	9,193
รามัน	296,837	49,952	-	222	14,978	838	-	321
บันนังสตา	272,745	1,254	-	8	45,706	143	-	-
ยะหา	207,970	4,890	-	17	13,307	87	-	5,742
ธารโต	256,897	-	-	3	93,138	87	-	3,675
เบตง	400,137	-	-	-	16,582	985	30	5,237
กาบัง	107,870	-	-	-	4,560	78	-	63
กิ่ง อ.กรง ปินัง	76,203	2,495	-	24	13,656	360	-	3,303
รวม	1,676,879	87,973	-	368	155,093	3,810	35	27,534

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดยะลา

พืชเศรษฐกิจสำคัญของจังหวัดยะลา

การเกษตรกรรมถือเป็นอาชีพหลักที่สำคัญของจังหวัดยะลา นอกจากนี้การผลิตภาคเกษตรยังมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของทั้งจังหวัด พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ยางพารา ทุเรียน ลองกอง ส้มโชกุน มังคุด และ ข้าว

- ยางพารา ถือเป็นพืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญของจังหวัดยะลาเช่นเดียวกับจังหวัดอื่นในภาคใต้ซึ่งจังหวัดยะลามีพื้นที่ปลูกยางพาราในหลายอำเภอด้วยกัน พื้นที่ที่ปลูกยางพารามากที่สุด 3 อันดับแรกของจังหวัดยะลา อยู่ในท้องที่ อำเภอเบตง อำเภอยะหา และอำเภอรามัน ตามลำดับ ทั้งนี้ยางพาราที่ปลูกมีทั้งยางพันธุ์พื้นเมืองและยางพันธุ์สังเสริม

ตารางที่ 4.2.2 แสดงพื้นที่เพาะปลูก พื้นที่ให้ผลผลิตและผลผลิตรวมยางพาราของจังหวัดยะลา ปี 2543 – 2545

ปี	พื้นที่ปลูก (ไร่)	พื้นที่ให้ผลผลิต (ไร่)	ผลผลิตรวม (ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)
2543	1,020,774	743,281	203,037	4,026.20
2544	1,020,835	749,739	195,986	4,139.26
2545	1,043,174	760,415	189,917	6,077.43

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดยะลา

จากตารางจะเห็นว่า พื้นที่เพาะปลูกยางพาราของจังหวัดยะลาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี โดยปี 2543 มีพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมด 1,020,774 ไร่ ในปีนี้พื้นที่ให้ผลผลิตอยู่ที่ 743,281 ไร่ ในขณะที่ปี 2544 มีพื้นที่เพาะปลูกทั้งสิ้น 1,030,385 ไร่ เพิ่มขึ้นจากปี 2543 จำนวน 9,611 ไร่ มีพื้นที่ให้ผลผลิตจำนวน 749,739 ไร่ ซึ่งก็เพิ่มขึ้นจากปี 2543 เช่นกัน และในปี 2545 มีพื้นที่เพาะปลูกยางพาราทั้งสิ้น 1,043,177 ไร่ เพิ่มขึ้นจากปี 2544 เพียง 20,339 ไร่ และมีพื้นที่ให้ผลผลิตจำนวน 760,415 ไร่

ผลผลิตยางพาราของจังหวัดยะลาในปี 2543 อยู่ที่ 203,037 ตัน คิดเป็นมูลค่ารวมทั้งสิ้น 4,026.20 ล้านบาท และในปี 2544 มีผลผลิตรวมทั้งสิ้น 195,986 ตัน ลดลงจากปี 2543 จำนวน 7,051 ตัน คิดเป็นมูลค่ารวมประมาณ 4,139.26 ล้านบาท และผลผลิตรวมในปี 2545 จำนวน 189,917 ตัน มีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 6,077.43 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2544 เพราะราคายางในตลาดโลกปรับตัวสูงขึ้นตามปริมาณความต้องการใช้อย่างในอุตสาหกรรมการผลิตต่างๆ

ชาวสวนยางในจังหวัดยะลาจะขายผลผลิตยางพาราทั้งในรูปของน้ำยางสดและยางแผ่นดิบ โดยชาวสวนจะขายยางให้ให้กับพ่อค้ารับซื้อยางในระดับหมู่บ้านและตำบล หรือขายโดยตรงให้กับพ่อค้าในเมือง เพื่อขายต่อให้กับผู้แปรรูปและบรรจุหีบห่อเพื่อส่งออกต่อไป

การกำหนดราคารับซื้อยางแผ่นของพ่อค้าคนกลาง นอกจากจะพิจารณาจากราคายางแผ่นรมควันชั้น 3 แล้วยังใช้วิธีประเมินคุณภาพของยางแผ่นดิบด้วยการสังเกต โดยอาศัยความชำนาญพิจารณาปริมาณความชื้น ความหนา สิ่งสกปรกที่เจือปนอยู่ในแผ่นยาง และสีของแผ่นยางอีกด้วย ราคารับซื้อยางของพ่อค้าคนกลางประกอบด้วย ราคาขายยางแผ่นรมควันชั้น 3 ของบริษัทผู้ส่งออกราคาที่สิงคโปร์ มาเลเซีย และญี่ปุ่น แล้วนำมาหักด้วยค่าน้ำหนัก ค่ารมควัน ค่าขนส่ง ค่าบริหารงาน ค่าดอกเบี้ยลงทุน และค่าจัดซื้อยางส่วนการรับซื้อน้ำยางสดของพ่อค้าคนกลางนั้น ผู้รับซื้อจะกำหนดจุดรับซื้อ ซึ่งชาวสวนยางจะนำน้ำยางมาส่งที่โรงงานเอง โดยโรงงานจะทำการตรวจสอบคุณภาพน้ำยางว่ามีน้ำยางอยู่ร้อยละเท่าไร และเมื่อตกลงซื้อขายกันแล้ว จะชำระเงินทุก 10 หรือ 15 วัน ตามราคาวันที่ส่งมอบน้ำยาง การกำหนดราคารับซื้อน้ำยางสด ส่วนมากจะยึดราคาขายยางแผ่นรมควันชั้น 1 ของศูนย์วิจัยยางหาดใหญ่เป็นเกณฑ์

ตารางที่ 4.2.3 แสดงราคาเฉลี่ยยางแผ่นดิบชั้น 3 ของจังหวัดยะลา ปี 2542 - 2544

เดือน	ราคาเฉลี่ยยางแผ่นดิบชั้น 3		
	ปี 2543	ปี 2544	ปี 2545
มกราคม	23.41	22.5	20.07
กุมภาพันธ์	23.41	22.05	22.72
มีนาคม	21.14	21.13	23.92
เมษายน	21.94	22.1	24.13
พฤษภาคม	22.44	22.83	24.92
มิถุนายน	21.91	24.57	30.10
กรกฎาคม	21.49	22.85	28.74
สิงหาคม	22.67	21.08	30.68
กันยายน	23.24	19.82	33.46
ตุลาคม	24.03	19.75	30.92
พฤศจิกายน	23.12	18.41	30.96
ธันวาคม	22.43	16.32	30.58
เฉลี่ย	22.33	21.12	27.60

ที่มา: สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางจังหวัดยะลา

ปี 2543 ราคาเฉลี่ยของยางแผ่นดิบชั้น 3 ของจังหวัดยะลา อยู่ที่กิโลกรัมละ 22.33 บาท เนื่องจากราคายางในตลาดโลกปรับตัวดีขึ้นจากปี 2542 เลยส่งผลให้พ่อค้ายางในท้องถิ่นรับซื้อยางในราคาที่สูงกว่าปี 2542 ด้วย

ราคาเฉลี่ยของยางพาราในปี 2544 อยู่ที่กิโลกรัมละ 21.04 บาท ในช่วงครึ่งปีหลังของปี 2544 ราคาขางตกต่ำลงตามภาวะตลาดต่างประเทศ เนื่องจากสถานการณ์เศรษฐกิจโลกและประเทศคู่ค้าชบเซาทำให้ความต้องการซื้อยางของต่างประเทศลดลง ประกอบกับมีผลผลิตยางพาราออกสู่ตลาดมากกว่าในช่วง 6 เดือนแรกของปี ทำให้ทางการต้องเข้าแทรกแซงราคาขางเป็นระยะ แต่อย่างไรก็ตาม การแทรกแซงตลาดขางไม่เกิดผลต่อราคาขางมากนัก

ในปี 2545 ราคาเฉลี่ยต่อกิโลกรัมของยางพาราปรับตัวเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่กิโลกรัมละ 27.25 บาท ทั้งนี้เพราะภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจเริ่มคลี่คลายไป มีการขยายตัวของภาคธุรกิจและมีความต้องการใช้ยางพาราในตลาดโลกเพิ่มขึ้นด้วย และผลผลิตยางพาราของประเทศมาเลเซียลดลง ไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้ภายในประเทศ จึงจำเป็นต้องนำเข้าผลผลิตยางพาราจากประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น

- **ข้าว** จังหวัดยะลามีพื้นที่ปลูกข้าวค่อนข้างน้อย เนื่องจากสภาพภูมิประเทศไม่เอื้ออำนวย พื้นที่ราบลุ่มมีน้อย โดยพื้นที่ปลูกข้าวที่สำคัญอยู่ในอำเภอรามัน อำเภอเมืองยะลา และอำเภอยะหา พันธุ์ข้าวที่เกษตรกรในจังหวัดยะลานิยมปลูกเป็นข้าวพันธุ์พื้นเมืองซึ่งมีลักษณะเมล็ดสั้นหรือที่เกษตรกรนิยมเรียกว่า “ข้าวนา” ซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่จะปลูกข้าวไว้เพื่อการบริโภคภายในครัวเรือน โดยจะเพาะปลูกในช่วงเดือนตุลาคม – พฤศจิกายน และทำการเก็บเกี่ยวในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ - เมษายน

ตารางที่ 4.2.4 แสดงพื้นที่เพาะปลูก พื้นที่ให้ผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยข้าวจังหวัดยะลา ปี 2542-2545

ปี	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	พื้นที่ให้ผลผลิต (ไร่)	ผลผลิตเฉลี่ย (เมตริกตัน)
2543	69,479	63,002	21,530
2544	68,712	58,373	20,894
2545	62,817	62,817	24,031

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดยะลา

จากตาราง จะเห็นได้ว่าพื้นที่เพาะปลูกข้าวของจังหวัดยะลาในปี 2543 มีพื้นที่เพาะปลูกรวมทั้งสิ้น 69,479 ไร่ และมีผลผลิตรวมจำนวน 21,530 เมตริกตัน และในปี 2544 จังหวัดยะลามีพื้นที่เพาะปลูกข้าวทั้งหมด 68,712 ไร่ ได้ผลผลิตรวมจำนวน 20,894 เมตริกตัน ลดลงจากปี 2543 จำนวน 1,027 ไร่และ 636 เมตริกตัน ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่ทำนาลดลง เกษตรกรหันไปทำสวน

ผลไม้กันมากขึ้น และยังมีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรกรรมไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและภาคการบริการในจังหวัดใกล้เคียงและในประเทศมาเลเซีย ซึ่งส่งผลให้ผลผลิตข้าวที่ผลิตได้ไม่เพียงพอต่อการบริโภคภายในจังหวัดต้องนำเข้าข้าวสารจากจังหวัดในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือและบางส่วนจากจังหวัดใกล้เคียง ได้แก่ จังหวัดสงขลา จังหวัดพัทลุง จังหวัดนครศรีธรรมราช แต่ในปี 2545 จังหวัดยะลาที่มีพื้นที่เพาะปลูกข้าวจำนวน 62,817 ไร่ ลดลงจากปี 2544 จำนวน 5,895 ไร่ ได้ผลผลิตรวมทั้งสิ้น 24,031 เมตริกตัน เพิ่มขึ้นจากปี 2544 จำนวน 3,137 เมตริกตัน เนื่องจากสภาพอากาศเอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูก ผลผลิตข้าวมีการสูญเสียไม่มากนักและเกษตรกรมีการเรียนรู้การปรับปรุงคุณภาพของผลผลิตจากเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเกษตรอำเภอมากขึ้น

- ทุเรียน พื้นที่ปลูกทุเรียนของจังหวัดยะลาอยู่ในท้องที่อำเภอบันนังสตา อำเภอธารโต อำเภอรามัน และอำเภอยะหา ซึ่งทุเรียนที่ปลูกในจังหวัดยะลา มีทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง พันธุ์หมอนทอง พันธุ์ชะนี และพันธุ์ก้านยาว ซึ่งช่วงเวลาเก็บเกี่ยวทุเรียนของจังหวัดยะลาอยู่ในช่วงเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายนของทุกปี

ตารางที่ 4.2.5 แสดงพื้นที่เพาะปลูก พื้นที่ให้ผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยทุเรียนของจังหวัดยะลา

ปี 2543 – 2545

ปี	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	พื้นที่ให้ผลผลิต (ไร่)	ผลผลิตเฉลี่ย (ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)
2543	43,257	25,309	12,640.14	210.77
2544	43,468	26,733	30,017.47	13.42
2545	47,568	29,761	33,052.57	346.06

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดยะลา

จากตารางจะเห็นว่าพื้นที่เพาะปลูกทุเรียนของจังหวัดยะลาในปี 2543 มีจำนวน 43,257 ไร่ ผลผลิตรวมทั้งสิ้น 12,640 ตัน คิดเป็น มูลค่ารวม ทั้งสิ้น 210.77 ล้านบาท และในปี 2544 มีพื้นที่ปลูกทั้งสิ้น 43,468 ไร่ เพิ่มขึ้นจากปี 2543 จำนวน 229 ไร่ หรือร้อยละ 0.53 ได้ผลผลิตรวมประมาณ 30,017.47 ตัน คิดเป็นมูลค่ารวม 13.42 ล้านบาท ส่วนในปี 2545 มีพื้นที่เพาะปลูกทั้งสิ้น 47,568 ไร่ เพิ่มขึ้นจากปี 2544 จำนวน 4,100 ไร่ ผลผลิตรวมของปี 2545 อยู่ที่ 33,052.57 ตัน เพิ่มขึ้นจากปี 2544 จำนวน 3,035 ตัน ส่งผลให้มูลค่ารวมในปี 2545 เพิ่มขึ้นจากมูลค่ารวมของปี 2544 จำนวน 332.58 ล้านบาท

เกษตรกรส่วนใหญ่จะขายผลทุเรียนเมื่อผลแก่จัด โดยพ่อค้าจะไปดูผลทุเรียนก่อน เมื่อพอใจก็จะตกลงซื้อ ซึ่งอาจจะเหมาละทั้งหมัดหรือซั่งเป็นกิโลกรัมขายและมักจะขายเป็นเงินสด แต่เกษตรกร

ชาวสวนทุเรียนบางส่วนในจังหวัดยะลาจะขายผลผลิตในรูปแบบของการขายเหมาทั้งสวน โดยเมื่อทุเรียนติดลูกและผลเริ่มโตแล้วผู้ซื้อจะตกลงซื้อเหมาสวนตามราคาที่ตกลงกัน โดยวางเงินมัดจำให้แก่เจ้าของสวนจำนวนหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามวิธีนี้จะมีการซื้อขายกันน้อยเนื่องจากไม่เป็นที่นิยมนักแต่ก็ยังมีอีกบางส่วนที่นำผลผลิตไปขายที่ตลาดด้วยตนเองหลังจากการเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้วซึ่งอาจจะขายให้กับผู้ค้าส่งหรือผู้ค้าปลีกแล้วแต่กรณีไป นอกจากนี้เกษตรกรในจังหวัดยะลาบางส่วนได้ทำการแปรรูปเนื้อทุเรียนสดไปเป็นทุเรียนกวน ทุเรียนที่นิยมนำมาแปรรูปจะเป็นทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง ซึ่งจะทำในช่วงที่ทุเรียนออกสู่ตลาดมาก ราคาทุเรียนตกต่ำเพราะถ้าเกษตรกรขายผลผลิตในรูปแบบของทุเรียนสดก็จะขายได้ในราคาต่ำกว่าทุเรียนกวน

สำหรับราคาซื้อขายทุเรียนจังหวัดยะลามักจะขึ้นอยู่กับภาวะตลาดในแต่ละช่วงเป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับชนิดและคุณภาพของทุเรียนด้วย ซึ่งในช่วงต้นฤดูและปลายฤดูราคาจำหน่ายมักจะอยู่ในระดับสูงเนื่องจากผลผลิตมีน้อยแต่ในช่วงที่ผลผลิตออกสู่ตลาดมากราคาจำหน่ายก็จะตกต่ำลง

ตารางที่ 4.2.6 แสดงราคาขายส่ง – ขายปลีกของทุเรียนพันธุ์ต่างๆในจังหวัดยะลา ปี 2542 - 2544

ชนิดทุเรียน	ปี 2543		ปี 2544		ปี 2545	
	ขายส่ง	ขายปลีก	ขายส่ง	ขายปลีก	ขายส่ง	ขายปลีก
พันธุ์หมอนทอง	18 - 22	23 - 30	6 - 10	10 - 14	8.50 - 17.70	10 - 22.50
พันธุ์ชะนี	13 - 15	15 - 20	5 - 7	8 - 10	4.05 - 6.50	7 - 12.50
พันธุ์อื่นๆ	1 - 10	10 - 12	3 - 5	5 - 7	3 - 5	5 - 7

ที่มา : สำนักงานพาณิชย์จังหวัดยะลา

จากตารางจะเห็นได้ว่าราคาขายปลีกทุเรียนพันธุ์หมอนทองของจังหวัดยะลาในปี 2543 อยู่ที่กิโลกรัมละ 23 – 30 บาท และราคาขายส่งอยู่ที่กิโลกรัมละ 18 – 22 บาท ส่วนราคาขายปลีกของทุเรียนพันธุ์ชะนีจะอยู่ที่กิโลกรัมละ 15 – 20 บาท ส่วนราคาขายส่งอยู่ที่กิโลกรัมละ 13 – 15 บาท

สำหรับในปี 2544 ราคาขายปลีกทุเรียนพันธุ์หมอนทองอยู่ที่กิโลกรัมละ 10-14 บาท ราคาขายส่งอยู่ที่กิโลกรัมละ 6 – 10 บาท ส่วนราคาขายปลีกของทุเรียนพันธุ์ชะนีอยู่ที่กิโลกรัมละ 8-10 บาท ราคาขายส่งอยู่ที่กิโลกรัมละ 5 – 7 บาท ซึ่งราคาทุเรียนในปี 2544 อยู่ในระดับต่ำมากเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา สาเหตุเนื่องจากปีนี้มีผลผลิตออกสู่ตลาดมาก โดยเฉพาะผลผลิตทุเรียนจากภาคตะวันออกซึ่งมีมากและออกสู่ตลาดก่อนผลผลิตทุเรียนจากภาคใต้ และส่งผลให้ราคาทุเรียนตกต่ำมาอย่าง ต่อเนื่องเมื่อผลผลิตทุเรียนของจังหวัดยะลาออกสู่ตลาด จึงขายได้ในระดับราคาที่ต่ำลงมาก

ในปี 2545 ราคาขายส่งทุเรียนพันธุ์หมอนทองอยู่ที่กิโลกรัมละ 8.50 – 17.70 บาท และราคาขายปลีกอยู่ที่กิโลกรัมละ 10 – 22.50 บาท สำหรับราคาขายส่งของพันธุ์ชะนีอยู่ที่กิโลกรัมละ 4.05 – 6.50 บาท และราคาขายปลีกอยู่ที่กิโลกรัมละ 7 – 12.50 บาท ซึ่งราคาในปีนี้มีแนวโน้มค่อนข้างดีกว่าปี 2544 เนื่องจากทางจังหวัดยะลาได้มีโครงการปล่อยเงินกู้ปลอดดอกเบี้ยเพื่อให้พ่อค้าคนกลางมารับซื้อผลผลิตจากเกษตรกร ทำให้เกษตรกรสามารถขายผลผลิตได้ในราคาที่สูงกว่าท้องตลาด (เนื่องจากเป็นข้อตกลงของจังหวัดกับผู้เข้าร่วมโครงการ)

- **ลองกอง** เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของจังหวัดยะลา พื้นที่ปลูกที่สำคัญอยู่ในท้องที่อำเภอบันนังสตา และอำเภอธารโต ซึ่งช่วงเวลาที่ผลผลิตลองกองของจังหวัดยะลาออกสู่ตลาดคือในช่วงเดือนสิงหาคม – เดือนกันยายน ของทุกปี

ตารางที่ 4.2.7 แสดงพื้นที่เพาะปลูก พื้นที่ให้ผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยลองกองของจังหวัดยะลาในปี 2543 - 2545

ปี	เนื้อที่ปลูก (ไร่)	เนื้อที่ให้ผลผลิต (ไร่)	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ผลผลิตรวม (ตัน)
2543	43,919	16,881	589.94	9,958.78
2544	38,031	17,138	1,004	16,520.70
2545	50,214	24,183	1,302.16	31,490.25

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดยะลา

พื้นที่เพาะปลูกลองกองของจังหวัดยะลาในปี 2543 มีพื้นที่เพาะปลูกทั้งสิ้น 43,919 ไร่ ในปี 2544 มีพื้นที่เพาะปลูกทั้งสิ้น 38,031 ไร่ ลดลงจาก ปี 2543 จำนวน 5,888 ไร่ ในปี 2545 มีพื้นที่ปลูกทั้งสิ้น 50,214 ไร่ เพิ่มขึ้นจากปี 2544 จำนวน 12,183 ไร่

ในปี 2543 มีผลผลิตเฉลี่ยทั้งสิ้น 9,958.78 ตัน และในปี 2544 มีผลผลิตเฉลี่ยทั้งสิ้น 16,520.70 ตัน เพิ่มขึ้นจากปี 2543 จำนวน 6,562 ตัน และในปี 2545 มีผลผลิตรวมทั้งสิ้น 31,490.25 ตัน เพิ่มขึ้นจากปี 2544 จำนวน 14,970 ตัน ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่เพาะปลูกเพิ่มขึ้น

สำหรับราคาจำหน่ายลองกองในปัจจุบันยังอยู่ในระดับสูงเนื่องจากเป็นผลไม้ที่นิยมบริโภคกันมากและยังเป็นที่ต้องการของตลาดมาก ทั้งตลาดในจังหวัดและตลาดต่างจังหวัด โดยเฉพาะตลาดกรุงเทพฯและตลาดภาคใหญ่ แต่เนื่องจากในระยะหลังมีการเพาะปลูกลองกองกันมากขึ้น ทำให้ผลผลิตที่ออกสู่ตลาดมากตามไปด้วย ส่งผลให้ราคาลองกองลดลงมาจากเดิม โดยในปี 2543 ราคาเฉลี่ยอยู่ที่

กิโลกรัมละ 57.50 บาท ในปี 2544 ราคาเฉลี่ยอยู่ที่กิโลกรัมละ 37.50 บาท และในปี 2545 ราคาเฉลี่ยอยู่ที่กิโลกรัมละ 35.00 บาท

- **การปลูสัตว์** การเลี้ยงสัตว์ในจังหวัดยะลามีอยู่ในทุกอำเภอ ส่วนใหญ่จะเป็นการเลี้ยงเพื่อการบริโภคในครัวเรือนหรือเลี้ยงไว้เพื่อใช้งาน หรือเลี้ยงเป็นอาชีพเสริมไม่ได้เลี้ยงเพื่อการค้าสัตว์เลี้ยง ที่สำคัญเช่น โค กระบือ แพะ และสุกร เป็นต้น

ตารางที่ 4.2.8 แสดงจำนวนปศุสัตว์จังหวัดยะลา แยกเป็นรายอำเภอ ปี 2545

อำเภอ	จำนวน เกษตรกร	โคนม	โคเนื้อ	กระบือ	สุกร	แพะ	แกะ	ไก่	เป็ด
เมืองยะลา	4,790	94	8,535	224	10,788	6,527	1,225	258,200	13,262
รามัน	3,816	-	12,657	2,614	493	3,195	2,071	132,434	40,065
ยะหา	1,468	-	3,032	30	65	2,114	1,232	17,703	134,007
บันนังสตา	1,053	-	3,000	-	473	1,743	1,279	128,554	54,009
ธารโต	1,054	-	1,228	-	50	1,012	497	19,456	4,183
เบตง	1,851	-	1,920	-	9,220	36	21	148,600	11,200
กาบัง	362	-	967	-	112	472	398	9,334	5,610
กิ่ง อ.กรงปินัง	1,418	-	1,363	6	-	623	400	6,175	2,114
รวม	15,812	94	32,702	2,874	21,201	15,722	7,123	690,456	256,080

ที่มา : สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดยะลา

1. **โค** ในปี 2544 จังหวัดยะลามีการเลี้ยงโค ทั้งโคเนื้อและโคนม ซึ่งโคเนื้อจะมีการเลี้ยงในทุกอำเภอ โดยโคเนื้อที่มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 32,702 ตัว แต่โคนมมีการเลี้ยงที่อำเภอเมืองยะลา การเลี้ยงโคนมไม่เป็นที่แพร่หลายมากนักเนื่องจากมีความยุ่งยากในเรื่องการเลี้ยงและการจัดการมากกว่าโคเนื้อ ซึ่งโคนมมีจำนวนทั้งสิ้น 94 ตัว เกษตรกรที่เลี้ยงโคในจังหวัดยะลาเป็นเกษตรกรรายย่อย และในปัจจุบันปริมาณโคเนื้อมีไม่เพียงพอกับการบริโภคภายในจังหวัดยังต้องนำเข้ามาจากจังหวัดใกล้เคียง
2. **กระบือ** ในปี 2545 จังหวัดยะลามีจำนวนกระบือทั้งสิ้น 2,874 ตัว มีการเลี้ยงมากในพื้นที่อำเภอรามัน โดยมีจำนวนถึง 2,596 ตัว ส่วนที่เหลือมีการเลี้ยงกระจายกันอยู่ในเขตอำเภอเมืองยะลา อำเภอยะหา อำเภอกาบัง และกิ่งอำเภอกรงปินัง
3. **สุกร** ในปี 2545 จังหวัดยะลามีการเลี้ยงสุกรจำนวนทั้งหมด 21,201 ตัว พันธุ์ที่เกษตรกรนิยมเลี้ยงได้แก่ พันธุ์ลาร์จไวท์ แลนด์เรซ และดูรอกเจอร์ซี่ ส่วนใหญ่จะเลี้ยงในพื้นที่

อำเภอเมืองยะลา และอำเภอเบตง การเลี้ยงสุกรในจังหวัดยะลาจะเป็นการเลี้ยงโดยเกษตรกรรายย่อย มีการเลี้ยงในลักษณะฟาร์มใหญ่แค่ 1-2 ฟาร์ม

4. **แพะ, แกะ** ในปี 2545 จังหวัดยะลามีแพะจำนวนทั้งหมด 15,722 ตัว มีแกะจำนวน 7,123 ตัว ซึ่งแพะจะเลี้ยงกันมากในอำเภอเมืองยะลา อำเภอยะหา และอำเภอบันนังสตา ส่วนแกะจะเลี้ยงกันมากในท้องที่อำเภอกาบัง และอำเภอรามัน
5. **ไก่** มีการเลี้ยงกันมากในพื้นที่อำเภอเมืองยะลา อำเภอรามัน และอำเภอเบตง ซึ่งในปี 2545 จังหวัดยะลามีไก่จำนวน 690,456 ตัว ซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่จะเลี้ยงไก่เพื่อการบริโภคภายในครัวเรือน เมื่อเหลือจากการบริโภคจึงนำออกขาย นอกจากนี้ยังมีเกษตรกรบางส่วนที่เลี้ยงในไก่เนื้อในรูปแบบฟาร์ม โดยเกษตรกรเหล่านี้จะรับจ้างเลี้ยงไก่ให้กับนายทุนหรือบริษัท ซึ่งนายทุนจะลงทุนให้
6. **เป็ด** มีการเลี้ยงกันมากในพื้นที่อำเภอบันนังสตา และอำเภอรามัน โดยในปี 2545 จังหวัดยะลามีเป็ดจำนวนทั้งสิ้น 265,080 ตัว เป็ดที่เกษตรกรนิยมเลี้ยงกันมากคือ เป็ดเทศ เนื่องจากเลี้ยงง่ายไม่ค่อยมีโรคระบาด ซึ่งการเลี้ยงส่วนใหญ่จะเป็นการเลี้ยงเพื่อการบริโภคในครัวเรือน

- **การประมง** จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดเดียวในภาคใต้ที่ไม่มีพื้นที่ติดทะเล ดังนั้นการทำประมงจึงมาจากการทำประมงน้ำจืด และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ จังหวัดยะลามีแหล่งน้ำสำหรับทำการประมงน้ำจืดกระจายอยู่ทั่วไป ซึ่งมีทั้งแหล่งน้ำที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและแหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น แหล่งน้ำตามธรรมชาติที่สำคัญที่ใช้ในการทำประมงน้ำจืดได้แก่ แม่น้ำสายบุรี แม่น้ำปัตตานี บึงลานควาย และบึงปาลิโม๊ะ เป็นต้น ส่วนแหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ เขื่อนบางลาง แหล่งน้ำประมงหมู่บ้าน แหล่งน้ำที่สร้างขึ้นเพื่อใช้น้ำในการอุปโภค การเกษตร ส่งผลให้เกิดการจับสัตว์น้ำเพื่อการบริโภค ที่เหลือจากการบริโภคเป็นรายได้เสริมแก่ครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขื่อนบางลาง มีชาวประมงที่ประกอบอาชีพหลัก ได้แก่ การจับสัตว์น้ำกว่า 100 ครัวเรือน มีรายได้เฉลี่ย 5,000 - 10,000 บาท/เดือน/ครัวเรือน และทำการประมงเพื่อเป็นอาชีพเสริมกว่า 150 ครัวเรือน มีปริมาณการจับสัตว์น้ำจืดรวม 276,440 กิโลกรัม มูลค่า 11,744,533 บาท ส่งผลให้เกิดอาชีพต่อเนื่องการแปรรูปอาหารจากสัตว์น้ำ ผลิตภัณฑ์ปลาสาม สามารถสร้างอาชีพแก่กลุ่มแม่บ้านประมง ได้อีกทางหนึ่งด้วย

- **การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ** ด้วยข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ซึ่งไม่มีพื้นที่ติดชายฝั่งทะเล ส่งผลให้มีการเพาะเลี้ยงเฉพาะสัตว์น้ำจืด เท่านั้น ในการเพาะเลี้ยงสามารถแบ่งแยกออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน คือการเลี้ยงสัตว์น้ำ และการเพาะพันธุ์ สัตว์น้ำ

- การเลี้ยงสัตว์น้ำจืด สัตว์น้ำที่เลี้ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 85 เป็นปลากินพืชที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ เช่น ปลานิล, ปลาดุก, ปลาตะเพียนขาว, ปลาช่อนเทศ, ปลาไน ฯลฯ อีกร้อยละ 15 จะเป็นการเลี้ยง ปลาดุกอุยเทศ (บึกอุย), ปลาจีน, จระเข้, น้ำจืด, ปลานิลแปลงเพศ, ปลาราด, ปลาจาระเม็ดน้ำจืด, และกุ้งก้ามกราม ซึ่งสามารถแบ่งรูปแบบการเลี้ยงตามวัตถุประสงค์ ดังนี้
  1. การเลี้ยงปลาในครัวเรือน ส่วนมากจะเป็นการเลี้ยงปลากินพืช ประมาณร้อยละ 85 ของการเลี้ยงปลาทั้งหมด ปลาที่นิยมเลี้ยงเป็นปลากินพืช เช่น ปลานิล ปลาดุกปลาดุกตะเพียนขาว ปลาช่อนเทศ ปลาไน ซึ่งส่วนมากเป็นปลาที่เลี้ยงง่าย ผลผลิตนำมาบริโภคในครัวเรือน และบางส่วนจำหน่ายเป็นรายได้เสริม
  2. การเลี้ยงปลาในระบบน้ำไหลผ่าน ด้วยศักยภาพของพื้นที่ซึ่งเป็นที่สูงมีน้ำจากภูเขาไหลผ่าน เกษตรกรคิดแปลงพื้นที่ราบทำเป็นบ่อเลี้ยงปลา รูปแบบดังกล่าวพบได้ทั่วไปในอำเภอเบตง มีพื้นที่การเลี้ยงประมาณร้อยละ 20 ของการเลี้ยงทั้งจังหวัด ปลาที่นิยมเลี้ยงเป็น ปลาจีน (เฉาฮือ) เลี้ยงโดยการใช้วัสดุในพื้นที่ พวกใบมัน ใบตองและหญ้าขจรเป็นอาหาร ระยะเวลาการเลี้ยง 1- 2 ปี จะได้ปลาที่มีน้ำหนักประมาณ 3 กิโลกรัม นอกจากปลาจีนแล้วก็มีเลี้ยงปลานิลแปลงเพศในบางพื้นที่
  3. การเลี้ยงปลาในกระชัง เป็นรูปแบบการเลี้ยงเพื่อการค้าเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะพื้นที่แหล่งน้ำเขื่อนบางลาง ได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐและเอกชนให้เกษตรกรเลี้ยงปลาตระกูลปลานิล เช่น ปลาหีบทิม ปลานิลแดงแปลงเพศ ปลานิลดำแปลงเพศ และปลาราด จากการสำรวจเบื้องต้นพบว่าการเลี้ยงในกระชัง 5x5x2 เมตร ประมาณ 300 กระชัง จำนวนเกษตรกรกว่า 50 ราย ผลผลิตเฉลี่ย 300 – 500 กิโลกรัม/กระชัง ต้นทุนการผลิตประมาณ 30 - 32 บาท/กิโลกรัม แต่อย่างไรก็ตามการขยายตัวของ การเลี้ยงปลาในกระชังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากการได้เปรียบเรื่องของแหล่งน้ำ แต่ก็มีข้อจำกัดเรื่องปัจจัยการผลิตคือราคาอาหารปลา, การตลาดปลาเนื้อ และราคาผลผลิตที่มีแนวโน้มต่ำลง
  4. การเลี้ยงปลาในบ่อพลาสติก เป็นรูปแบบการเลี้ยงที่ได้รับการส่งเสริมของภาครัฐตามโครงการเศรษฐกิจพอเพียงมีการเลี้ยงอย่างแพร่หลายในเกือบทุกพื้นที่ซึ่งเกษตรกรไม่มีที่ขุดบ่อปลา หรือไม่สามารถเก็บกักน้ำได้ ปลาที่เลี้ยงส่วนใหญ่เป็นปลาดุกอุยเทศ (บึกอุย) เลี้ยงไว้เพื่อการบริโภคเป็นหลัก บ่อที่เลี้ยงมีขนาดตั้งแต่ 2-10 ตารางเมตร ผลผลิตประมาณ 50 – 100 กิโลกรัมต่อบ่อ ปัจจุบันมีผู้เลี้ยงประมาณ 200 ราย

5. การเลี้ยงสัตว์น้ำชนิดอื่นๆ สัตว์น้ำชนิดอื่นๆที่มีการเพาะเลี้ยงกันในจังหวัด เช่น จระเข้ มีจำนวนผู้เลี้ยงทั้งหมด 34 ราย จำนวนจระเข้ 807 ตัวเฉลี่ยที่เลี้ยงต่อราย 23 ตัว ร้อยละ 95 มีการเลี้ยงในพื้นที่อำเภอเบตง นอกจากนั้น ก็อยู่ในอำเภอเมืองยะลา อำเภอรามัน และอำเภอกาบัง

ตารางที่ 4.2.9 แสดงผลผลิตจากการทำประมงที่สำคัญและมูลค่าของจังหวัดยะลา ปี 2545

อำเภอ	ผลผลิต (ตัน)			มูลค่า (ล้านบาท)
	เพาะเลี้ยง	ธรรมชาติ	รวม	
เมืองยะลา	70.35	35	105.35	4.214
เบตง	28.40	10.20	38.60	1.544
ธารโต	10.20	33.50	43.70	1.748
บันนังสตา	20.60	35.29	56.60	2.364
ยะหา	25.50	10.05	35.55	1.422
รามัน	37.66	70.04	107.70	4.208
กาบัง	10.15	7.20	17.35	0.649
กิ่ง อ.กรงปินัง	4.10	9.40	13.50	0.540
รวม	315.91	526.59	944.94	16.734

ที่มา : ข้อมูลการตลาดจังหวัดยะลา ปี 2545 หน้า 15

จากตารางจะเห็นได้ว่า ในปี 2545 จังหวัดยะลา มีผลผลิตจากการทำประมงทั้งสิ้น 944.94 ตัน โดยเป็นผลผลิตที่ได้จากการเพาะเลี้ยงจำนวน 315.91 ตัน และเป็นผลผลิตที่ได้จากการทำประมงตามธรรมชาติจำนวน 526.59 ตัน โดยพื้นที่ที่มีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำมากที่สุด คือ อำเภอเมืองยะลา รองลงมาคืออำเภอรามัน และอำเภอบันนังสตา ส่วนท้องที่ที่มีการทำประมงในแหล่งน้ำธรรมชาติมากที่สุด คือ อำเภอรามัน รองลงมา คือ อำเภอบันนังสตาและ อำเภอธารโต ซึ่งมูลค่ารวมทั้งสิ้นของผลผลิตจากการทำประมงที่สำคัญของจังหวัดยะลาในปี 2545 เท่ากับ 16.734 ล้านบาท

- การเพาะและขยายพันธุ์สัตว์น้ำ พันธุ์ปลานับเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญในการเลี้ยงปลา สำหรับจังหวัดยะลาแม้จะมีหน่วยงานของรัฐที่อยู่ในพื้นที่และในพื้นที่ใกล้เคียงผลิตพันธุ์ปลาจำหน่ายในราคาถูกแก่เกษตรกร เช่น สถานีประมงน้ำจืดจังหวัดยะลา ในพื้นที่อำเภอธารโต จังหวัดยะลา และศูนย์พัฒนาประมงน้ำจืดปัตตานี อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรคือแหล่งผลิตอยู่ไกล ประกอบกับพันธุ์ปลาที่เกษตรกรต้องการ

ไม่ตรงกับที่หน่วยงานรัฐผลิต จึงเป็นข้อจำกัดแก่เกษตรกรผู้เลี้ยง แต่อย่างไรก็ตามหน่วยงานกรมประมงได้ส่งเสริมให้เกษตรกรเป็นผู้ผลิต ปัจจุบันมีโรงเพาะพันธุ์ปลาจำนวน 3 แห่งที่สามารถผลิตพันธุ์ปลาคู ปลานิล และปลากินพืชอื่นๆ ได้เฉลี่ยปีละ 1,000,000 ตัว แต่อย่างไรก็ตามราคาพันธุ์ปลาที่เกษตรกรผลิตได้มีราคาสูงอยู่

● ภาคอุตสาหกรรม

จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในภาคใต้ที่มีแหล่งวัตถุดิบด้านเกษตร คือ ไม้ยางพารา น้ำยางข้น ยังมีแหล่งน้ำ หินอ่อน และแร่ธาตุ สามารถนำไปป้อนโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์สำคัญในการส่งออก

อุตสาหกรรมจังหวัดยะลาตั้งแต่ปี 2542 ภาวะการผลิตและการค้าอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารามีความคึกคักมาก เนื่องจากสามารถส่งออกไม้ยางแปรรูปให้กับประเทศจีนและเวียดนามได้เพิ่มขึ้นส่งผลให้มีการการผลิตและขยายโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้จังหวัดยะลามีการส่งออกและแปรรูปไม้ยางพารามากกว่าอุตสาหกรรมประเภทอื่นๆ โดยตั้งแต่ปี 2542 นั้น จังหวัดยะลามีโรงงานอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ในจังหวัดรวมทั้งสิ้น 256 โรงงาน มีเงินทุน 5,000 ล้านบาท มีแรงงานทั้งสิ้น 7,810 คน ซึ่งเป็นโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดเล็กและส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราและอุตสาหกรรมก่อสร้าง

ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ของจังหวัดยะลามีความเฟื่องฟูมากเช่นกันและจังหวัดยะลาได้ชื่อว่าเป็นจังหวัดที่มีการทำเหมืองแร่ดีบุกมากที่สุดในภาคใต้ แต่ตั้งแต่ปี 2532 เรื่อยมา ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ราคาแร่ตกต่ำและขาดทุน โรงงานเหมืองแร่ต่างๆ ต้องเลิกกิจการไป

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรมจังหวัดยะลา พบว่าสาขาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทั้งด้านวัตถุดิบและแรงงานและเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทมากในจังหวัดยะลา คือ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราสำเร็จรูป ซึ่งปัจจุบันจังหวัดยะลาได้มีการดำเนินการผลิตแบบครบวงจร คือ เริ่มตั้งแต่การโค่นและตัด ไม้เป็นท่อนๆ การชักลากออกจากป่า การอัดน้ำยาและอบแห้ง ไม้ยางพารา จนกระทั่งนำไม้ยางพาราแปรรูปแล้ว ไปผลิตเป็นเฟอร์นิเจอร์ ของเล่นเด็กตลอดจนเครื่องใช้ในครัวเรือนบางประเภท และในปัจจุบันประชาชนมีค่านิยมในการใช้เฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากไม้ยางพาราเพิ่มขึ้นส่งผลให้อุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปในจังหวัดยะลา มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

สำหรับเศรษฐกิจอุตสาหกรรมผลิตไม้ยางพาราสำเร็จรูปของจังหวัดยะลาโดยรวมในปี 2544 อยู่ในเกณฑ์ดี สืบเนื่องจากในปี 2532 มีการปิดสัมปทานป่าทั่วประเทศ ทำให้นักลงทุนหันมาให้ความสนใจไม้ยางพาราแปรรูปมากขึ้น โดยมีการนำมาทำเป็นเฟอร์นิเจอร์และของใช้ต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มขึ้นระหว่าง 3-8 เท่า ขึ้นอยู่กับรูปแบบและความทันสมัยในการใช้งานของผลิตภัณฑ์ ทั้งนี้จังหวัดยะลาสามารถผลิตและส่งออกไม้ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราสำเร็จรูปได้เป็นจำนวนมาก แต่

กำลังการผลิตที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่เพียงพอกับความต้องการของตลาด ปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อการผลิตคือ แรงงานและความซับซ้อนของกระบวนการผลิต โดยเฉพาะของเล่นเด็กเป็นอุปกรณ์ที่อาจเป็นอันตรายต่อเด็กได้ ถ้าหากมีสารเคมีและขนาดรูปร่างไม่เป็นไปตามที่กำหนด ดังนั้นแรงงานจึงจำเป็นต้องใช้แรงงานที่มีคุณภาพและมีความชำนาญ เพราะหากชิ้นงานผิดพลาดจะมีผลกระทบต่อผลการส่งออก การควบคุมคุณภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการผลิตของเล่นเด็ก

ในปี 2544 พื้นที่ปลูกไม้ยางพาราในประเทศไทยส่วนใหญ่จะอยู่ในภาคใต้ รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจังหวัดยะลา ที่มีพื้นที่ปลูกยางพาราทั้งสิ้น 9,300 ไร่ ซึ่งปริมาณไม้ที่ได้ทั้งหมดประมาณ 372,000 ลบ.ม. ปริมาณไม้ที่นำมาแปรรูปประมาณ 74,400 ลบ.ม. จำนวนไม้ที่แปรรูปได้ประมาณ 37,200 ลบ.ม. โดยในปี 2545 สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางจังหวัดยะลา กำหนดเป้าหมายการให้สงเคราะห์ไม้ไว้ประมาณ 17,500 ไร่ ซึ่งจะมีปริมาณการแปรรูปที่เพิ่มขึ้นใน ปี 2545 และปีต่อไป

การที่จังหวัดยะลา มีการปลูกยางพาราได้ดี ทั้งนี้เนื่องจากมีดินที่อุดมสมบูรณ์และสภาพดินฟ้าอากาศเหมาะแก่การปลูกยางพารา ส่งผลให้ไม้ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัดยะลา หนึ่งไม้ยางพาราที่ได้จากการตัดโค่นยางแก่มีราคาสูงขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากความต้องการในตลาดมีมากขึ้น โดยราคาไม้ยางในปัจจุบันขึ้นอยู่กับขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของไม้ท่อน ซึ่งจะนำไปใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรมไม้ที่แตกต่างกัน

ในส่วนของ การผลิตไม้ยางพาราสำเร็จรูปมีอัตราการขยายตัวสูง เนื่องจากได้ผลตอบแทนที่ค่อนข้างสูงและสามารถคืนทุนในระยะเวลาสั้น ซึ่งปัจจุบันมีการศึกษาวิจัยคุณสมบัติ ตลาดจนเทคนิคการผลิตที่ก่อให้เกิดประโยชน์และมีมูลค่าสูงสุด แต่เนื่องจากยางพาราที่จะนำมาแปรรูปต้องเป็นต้นยางที่แก่จัดหรือต้นที่มีน้ำยางน้อยมากแล้ว ส่วนใหญ่มีลำต้นขนาดเล็ก ดังนั้นปริมาณไม้ยางแปรรูปจากไม้ 1 ท่อนจึงมีปริมาณไม่มากนัก จะขึ้นอยู่กับเทคนิคการเลื่อยและชนิดของเลื่อยเป็นสิ่งสำคัญ และประกอบกับฝีมือแรงงานอีกส่วนหนึ่ง หากมีความชำนาญมากขึ้นก็จะทำให้งานมีคุณภาพมากขึ้นตามไปด้วย

ด้านการตลาด ในเรื่องความนิยมไม้ยางแปรรูปมีแนวโน้มสูงขึ้นทั้งตลาดในและนอกประเทศ ประมาณร้อยละ 80 ซึ่งเป็นไม้ยางพาราที่ผ่านกระบวนการแล้ว เนื่องจากกระแสการอนุรักษ์ป่าที่เพิ่มขึ้น และไม้ยางพารามีการปรับปรุงคุณภาพให้เป็นที่พอใจของตลาดอย่างดีเพราะสามารถนำมาใช้ทดแทนไม้เนื้อแข็งชนิดอื่นได้ดี อีกทั้งมีคุณภาพดีและได้มาตรฐานและราคาถูก อุตสาหกรรมของจังหวัดยะลาที่มีแนวโน้มสูงขึ้น ได้แก่ เฟอร์นิเจอร์ และชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ เครื่องเรือน เครื่องใช้ในครัว โดยส่วนใหญ่จะเป็นชนิดที่ถอดออกและประกอบเองได้ ทั้งที่เป็นเฟอร์นิเจอร์ ของเล่นเด็กและเครื่องใช้ในครัวเรือนส่วนใหญ่เป็นที่ต้องการมากในต่างประเทศ เช่น ประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ฮองกง แคนาดา ออสเตรเลีย และประเทศในแถบยุโรป ฮองกง สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฝรั่งเศส ประเทศในแถบแอฟริกา และตะวันออกกลาง โดยสรุปแล้วผลิตภัณฑ์แปรรูป

รูปไม้ยางพารายังเป็นที่ต้องการของตลาดต่างประเทศอย่างมากและมีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปีโดยได้รับการสนับสนุนทั้งจากภาครัฐบาลและจังหวัดมินโฮบายในการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งการส่งออกผลิตภัณฑ์ในรูปแบบเฟอร์นิเจอร์นั้นไม่ต้องเสียภาษีในการส่งออก แต่อย่างไรก็ตามการผลิตไม้ยางพาราแปรรูปก็ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างประกอบกันจึงจะทำให้อุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องและขยายตัวในระดับสูงไปยังตลาดต่างประเทศด้วยคุณภาพและปริมาณตามความต้องการ

อุตสาหกรรมที่สำคัญของจังหวัดยะลา ได้แก่

1. อุตสาหกรรมยางพารา ในปี 2543 จังหวัดยะลามีโรงงานที่ประกอบอุตสาหกรรมเกี่ยวกับยางพารา จำนวน 48 โรงงาน ส่วนในปี 2544 มีโรงงานที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับยางพารา จำนวน 49 โรงงาน ตั้งอยู่ในอำเภอเบตง อำเภอเมืองยะลา อำเภอรามัน และอำเภอบันนังสตา ผลิตภัณฑ์ขั้นต้น ได้แก่ ผลิตภัณฑ์น้ำยาง ผลิตภัณฑ์ยางแผ่นรมควัน น้ำยางข้น ยางแผ่นผึ่งแห้ง ยางแท่งทีอาร์ ฯลฯ โดยไม่ได้นำไปผลิตต่อในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง มีเพียงโรงงานผลิตยางรัดของเพียง 1 โรง เท่านั้นที่นำยางแผ่นผึ่งแห้ง ยางแผ่นรมควันชั้น 1 และยางแท่งทีอาร์ไปผลิตต่อ
2. อุตสาหกรรมไม้ยางพารา ในปี 2543 จังหวัดยะลามีโรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับไม้ยางพาราจำนวน 75 โรงงาน และในปี 2544 มีจำนวนโรงงาน 76 โรงงาน ตั้งอยู่ในอำเภอเบตง อำเภอยะหา อำเภอเมือง อำเภอบันนังสตา และอำเภอรามัน จังหวัดยะลามีศักยภาพสูงในเรื่องวัตถุดิบ ปริมาณยางพารา สามารถส่งเข้าโรงงานได้ตลอดปี ผลิตภัณฑ์ที่สำคัญได้แก่ เฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ ผลิตภัณฑ์ของเด็กเล่น และผลิตภัณฑ์วัสดุเครื่องใช้ในครัวเรือน ซึ่งอุตสาหกรรมดังกล่าว ได้อนุมัติส่งเสริมการลงทุนจาก BOI ด้วย
3. อุตสาหกรรมหินอ่อน ในปี 2543 จังหวัดยะลามีโรงงานที่ประกอบกิจการประเภทหินอ่อน จำนวน 2 โรงงาน ส่วนในปี 2544 มีจำนวน 3 โรงงาน ตั้งอยู่ในอำเภอเมืองยะลา หินอ่อนที่ผลิตได้ในจังหวัดได้มีการนำมาผลิตเป็นหินปูนพื้นปูผนัง ของที่ระลึก และของใช้ในครัวเรือน ซึ่งได้แก่ แจกัน นาฬิกา ที่ทับกระดาษ ที่เสียบปากกา ป้ายชื่อและบ้านเลขที่บ้าน นอกจากนี้ยังมีเฟอร์นิเจอร์ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นที่นิยมของผู้มีรายได้สูง ซึ่งอุตสาหกรรมหินอ่อน ปัจจุบันเน้นการจำหน่ายภายในประเทศเป็นหลัก
4. อุตสาหกรรมไม้หิน ในปี 2543 จังหวัดยะลามีโรงไม้หินจำนวน 6 โรงงาน ส่วนในปี 2544 มีจำนวน 12 โรงงาน ตั้งอยู่ในพื้นที่อำเภอเมืองยะลา และอำเภอเบตงนอกจากอุตสาหกรรมที่สำคัญดังกล่าวข้างต้นแล้ว จังหวัดยะลายังมีโครงการที่มีศักยภาพในการลงทุนด้าน

อุตสาหกรรมอื่น ๆ อีก อาทิ อุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร อุตสาหกรรมของ
ที่ระลึกและหัตถกรรม อุตสาหกรรมห้องเย็นและแช่แข็ง เป็นต้น

การส่งเสริมอุตสาหกรรม

สภาพเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลาโดยรวมในปี 2544 และ ปี 2545 มีการขยายตัว
ลดลงมาจากปี 2543 และ ปี 2544 เนื่องจากภาวะความไม่สงบทางภาคใต้และการผลิตในภาค
อุตสาหกรรมขยายตัว เนื่องจากการผลิตของอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากพืชผลทางการเกษตรที่ยังคง
ขยายตัว โดยในส่วนของบางพาราขยายตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อยตามการขยายตัวของน้ำยางข้น ในด้าน
อุตสาหกรรมการก่อสร้างยังคงตึกคัก เนื่องจากสถาบันการเงินปล่อยสินเชื่อที่อยู่อาศัยค่อนข้างต่ำมาก
ขึ้น ธุรกิจการท่องเที่ยวชบเซาเนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบทางภาคใต้ สำหรับการประกอบ
กิจการอุตสาหกรรมโรงงานส่วนใหญ่เป็นโรงงานประเภทประกอบกิจการแปรรูปไม้ยางพารา
การเกษตรและอื่นๆ โดยคนงานส่วนใหญ่เป็นคนในท้องถิ่น ในระหว่างปี 2540 – 2545 จังหวัดยะลา
มีโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนดังตารางที่ 4.2.10

ตารางที่ 4.2.10 แสดงจำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนในจังหวัดยะลา
ปี 2540-2545

ปี	จำนวนโครงการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงาน (เฉพาะ คนงานไทย)
2540	4	144.4	398
2541	-	-	-
2542	1	93.0	98
2543	2	741.4	800
2544	3	278.0	657
2545	1	8.8	21

ที่มา: รายงานเศรษฐกิจและการเงินภาคใต้ ธนาคารแห่งประเทศไทย

จากตารางจะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ปี 2540-2545 จังหวัดยะลา ได้รับการสนับสนุนเสริมทางด้าน
การประกอบอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง เว้นแต่ปี 2541 ซึ่งเป็นช่วงเศรษฐกิจของประเทศไทยมีความ
ตกต่ำอย่างมากทำให้ไม่สามารถดำเนินการส่งเสริมในธุรกิจใดๆ ได้ และในปี 2545 มีการส่งเสริมการ
ลงทุนน้อยลงเนื่องจากภาวะความไม่สงบของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทำให้นักลงทุนไม่กล้าเสี่ยง
เพราะอาจเกิดการขาดทุนได้ แต่จะเห็นได้ว่าการส่งเสริมการลงทุนของจังหวัดยังคงมีต่อเนื่องตั้งแต่

ปี 2542 ถึงแม้จะมองว่าเป็นการเริ่มต้นจาก 1 โครงการก็ตาม ในปี 2540 มีจำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมจำนวน 4 โครงการ ปี 2542-2545 จำนวน 1, 2, 3 และ 1 ตามลำดับโครงการ ในส่วนของการจ้างงานพบว่ามีการจ้างงานอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2542 จำนวน 398 คน ปี 2542 มีการจ้างงานจำนวน 98 คน ปี 2543 มีการจ้างงาน 800 คน ปี 2544 มีการจ้างงาน 657 และ ปี 2545 มีการจ้างงานน้อยลงจำนวน 21 คนตามลำดับ

แหล่งที่ตั้งโรงงานอยู่ในเขตอำเภอเมืองยะลา อำเภอรามันและอำเภอเบตง ขนาดธุรกิจส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยในปี 2545 จังหวัดยะลามีจำนวนโรงงานเงินทุน และคนงานแยกตามหมวดอุตสาหกรรม ดังนี้

ตารางที่ 4.2.11 แสดงจำนวนโรงงาน เงินทุน คนงาน ตามหมวดอุตสาหกรรม ปี 2545

ที่	หมวดอุตสาหกรรม	จำนวนโรงงาน	เงินทุน	คนงานชาย	คนงานหญิง	รวม
1	อุตสาหกรรมกระดาษ	71	57,130,800	76	4	80
2	อุตสาหกรรมอาหาร	26	188,599,300	219	211	430
3	อุตสาหกรรมเครื่องดัด	1	1,350,000	7	6	13
4	อุตสาหกรรมสิ่งทอ	0	-	-	-	-
5	อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย	0	-	-	-	-
6	อุตสาหกรรมเครื่องหนัง	0	-	-	-	-
7	อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	58	777,410,378	1,947	1,013	2,960
8	อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์และเครื่องเรือน	21	381,252,600	192	225	417
9	อุตสาหกรรมกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	0	-	-	-	-
10	อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์	6	8,742,600	29	6	35
11	อุตสาหกรรมเคมี	0	-	-	-	-
12	อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและผลิตภัณฑ์	3	16,660,000	18	1	19
13	อุตสาหกรรมยาง	28	690,796,927	622	714	1,336
14	อุตสาหกรรมพลาสติก	2	3,527,000	169	129	298
15	อุตสาหกรรมอโลหะ	23	302,739,891	292	106	398
16	อุตสาหกรรมโลหะ	3	4,215,000	55	-	55
20	อุตสาหกรรมขนส่ง	19	2,303,177,036	125	1	126
21	อุตสาหกรรมอื่นๆ	14	352,049,700	454	34	488
	รวม	331	5,138,771,232	4,365	2,458	6,823

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดยะลา

จากรายการจะเห็นได้ว่า การประกอบกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดยะลาปี 2545 มีจำนวนทั้งสิ้น 331 โรงงาน เงินทุนรวมประมาณ 5,135,246,323 ล้านบาท และแรงงานรวมประมาณ 6,823 คน ส่วนใหญ่เป็นการประกอบกิจการอุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ยางพารา อุตสาหกรรมอื่นๆ และอุตสาหกรรมยาง โดยมีแหล่งที่ตั้งโรงงานอยู่ในเขตอำเภอยะลา อำเภอรามัน และอำเภอเบตง ตามลำดับ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและคนงานมักเป็นคนในพื้นที่ และรูปแบบกิจการจะเป็นธุรกิจขนาดย่อม หรือ SMEs เป็นส่วนใหญ่

ปัจจัยที่มีผลต่อการอุตสาหกรรม จังหวัดยะลา ได้แก่

1. ไฟฟ้า ไฟฟ้าเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบกิจการอุตสาหกรรม เนื่องจากเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม สังคมและด้านอื่นๆ จังหวัดยะลาได้เร่งพัฒนาและให้บริการด้านนี้แก่ ประชาชน จังหวัดยะลามีการผลิตไฟฟ้าโดยการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย 2 แห่ง ได้แก่

- เขื่อนบางลาง มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้า 3 เครื่อง ขนาดกำลังผลิต 72,000 กิโลวัตต์
- โรงไฟฟ้าบ้านสันติ มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้า 1 เครื่อง ขนาดกำลังผลิต 1,300 กิโลวัตต์

จุดจ่ายไฟของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตมี 2 จุด คือ สถานีไฟฟ้าแรงสูงพงหรือไร จ่ายไฟฟ้าทั้งจังหวัดยะลา ยกเว้น อำเภอเบตงและอำเภอบันนังสตาบางส่วน ส่วน สถานีไฟฟ้าแรงสูงเขื่อนบางลาง จ่ายไฟฟ้าให้อำเภอบันนังสตา

ในปี 2545 จังหวัดยะลา มีจำนวนการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด 8 แห่ง ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอบันนังสตา อำเภอยะหา อำเภอรามัน อำเภอธารโต อำเภอเบตง อำเภอกาบังและกิ่งอำเภอกรงปินัง โดยมี กระแสไฟฟ้าที่ใช้ทั้งสิ้น 254,679,139 หน่วยและมีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้าทั้งสิ้น 92,944 ราย ทั้งนี้ กิ่งอำเภอกรงปินัง ไม่มีสำนักงานการ ไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เนื่องจากอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดยะลาและอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของการ ไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอ บันนังสตา จำนวน 942 ราย จำนวนหน่วย 77,597 (กว./ชม)

ตารางที่ 4.2.12 แสดงปริมาณผู้ใช้ไฟฟ้าจำแนกตามประเภทการใช้ไฟฟ้า จังหวัดยะลา ปี 2542-2544

ประเภทผู้ใช้ไฟฟ้า	การไฟฟ้าจังหวัดยะลา จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า (ราย)		
	ปี 2542	ปี 2543	ปี 2544
บ้านอาศัย < 150 หน่วย	51,245	51,958	55,060
บ้านอาศัย > 150 หน่วย	10,778	11,536	12,930
กิจการขนาดเล็ก	3,289	3,400	3,620
กิจการขนาดกลาง	108	107	111
กิจการขนาดใหญ่	4	4	5
กิจการเฉพาะอย่าง	8	8	8
องค์กรไม่แสวงหากำไร	541	611	626
สูบน้ำเพื่อการเกษตร	3	6	6
ไฟชั่วคราว	344	386	417
รวม	66,320	68,016	72,783

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดยะลา

จากตารางจะเห็นว่า ในปี 2542 นี้ประชาชนมีไฟฟ้าใช้แล้วจำนวน 339 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 98.47 แต่ยังมีหมู่บ้านที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้อีกเพียง 7 หมู่บ้าน เช่น อ.บันนังสตา อ.ยะหา อ.กาบัง และ อ.ธารโต) ลักษณะเป็นกลุ่มบ้าน จำนวนหลังคาเรือนที่มีไฟฟ้าใช้รวม 71,301 หลังคาเรือน และไม่มีไฟฟ้าใช้ 7,747 หลังคาเรือน (กลุ่มบ้านย่อย) ในจังหวัดยะลามีสำนักงานไฟฟ้า 10 สำนักงาน สถานีจ่ายไฟฟ้า 2 สถานี จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า 66,320 ราย

ในปี 2543 ประชาชนมีไฟฟ้าใช้แล้วจำนวน 350 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 98.04 หมู่บ้านที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้อีกเพียง 7 หมู่บ้าน เช่น อ.บันนังสตา อ.ยะหา อ.กาบัง และ อ.ธารโต) ลักษณะเป็นกลุ่มบ้าน ปี 2543 จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า 68,016 ราย ซึ่งมีเพิ่มขึ้นจากปี 2542

ปี 2544 ประชาชนมีไฟฟ้าใช้แล้วจำนวน 311 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 97.80 แต่ยังมีหมู่บ้านที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้อีกเพียง 7 หมู่บ้าน เช่น อ.บันนังสตา อ.ยะหา อ.กาบัง และ อ.ธารโต ลักษณะเป็นกลุ่มบ้าน จำนวนหลังคาเรือนที่มีไฟฟ้าใช้แล้วรวม 72,783 ราย ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2542 และ 2543

2. **น้ำประปา** น้ำประปา เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในด้านอุตสาหกรรม เนื่องจากว่าการทำกิจการอุตสาหกรรมไม่ว่าประเภทใดต้องอาศัยไฟฟ้าและน้ำเป็นสำคัญในการผลิต จังหวัดยะลามีที่ทำกาประปา 3 แห่ง คือ

1. การประปาเขตเทศบาลนครยะลา
2. การประปาเขตเทศบาลตำบลเบตง
3. การประปาเขตเทศบาลยะหา

ตารางที่ 4.2.13 แสดงกำลังการผลิตต่อวัน ความต้องการของประชาชนต่อวันและจำนวนผู้ใช้น้ำ
ปี 2543 – 2544

เทศบาลตำบล	กำลังการผลิต (ลบ.ม.)/วัน		ความต้องการของ ประชาชน (ลบ.ม.)/วัน		จำนวนผู้ใช้น้ำ (ราย)	
	ปี 2543	ปี 2544	ปี 2543	ปี 2544	ปี 2543	ปี 2544
นครยะลา	24,000	24,300	18,750	10,124	11,662	12,473
เบตง	9,120	6,547	4,430	5,470	5,451	5,900
บันนังสตา	500	625	700	800	690	568
ลำใหม่	179	-	174	-	310	-
กาซอเกาะ	450	450	450	450	620	659

ที่มา : ข้อมูลการตลาดจังหวัดยะลา

ในปี 2543 การประปาในเขตเทศบาลนครยะลา มีกำลังการผลิต 24,000ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 18,750 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 11,662 รายในเขตเทศบาลตำบลเบตง มีกำลังการผลิต 9,120 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 4,430 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 5,451 ราย ส่วนการประปาในเขตเทศบาลตำบลบันนังสตา มีกำลังการผลิต 500 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 700 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 690 ราย และการประปาในเขตเทศบาลตำบลกาซอเกาะ มีกำลังการผลิต 450 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 450 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 620 ราย

ปี 2544 การประปาในเขตเทศบาลนครยะลา มีกำลังการผลิต 24,300 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 10,124 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 12,473 ราย การประปาในเขตเทศบาลตำบลเบตง มีกำลังการผลิต 6,547 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 5,470 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 5,900 ราย ส่วนการประปาในเขตเทศบาลตำบลบันนังสตา มีกำลังการผลิต 625 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 800 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 568 ราย และการประปาในเขตเทศบาลตำบลกาซอเกาะ มีกำลังการผลิต 450 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 450 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ 659 ราย

จากตารางการใช้น้ำประปาในจังหวัดยะลาตั้งแต่ ปี 2543-2544 โดยส่วนใหญ่มีการอุปโภคบริโภคมากในเขตอำเภอเมืองยะลา และคาดว่าจะมีการใช้น้ำมากขึ้นทุกๆปี เนื่องจากมีปัจจัยหลาย

อย่างทั้งในเรื่องของการเพิ่มขึ้นของประชากร การประกอบกิจการอุตสาหกรรม การบริการและธุรกิจอื่น ๆ ในจังหวัดยะลา

ในปี 2545 จังหวัดยะลา มีจำนวนหมู่บ้านที่มีน้ำประปาใช้ 220 หมู่บ้าน ไม่มีน้ำประปาใช้ 82 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 72.8 ของหมู่บ้านทั้งหมดโดยจังหวัดยะลาที่มีทำการประปาจำนวน 3 แห่ง ได้แก่ การประปาในเขตเทศบาลนครยะลา มีกำลังการผลิต 24,300 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 10,899 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ จำนวน 12,845 ราย และการประปาในเขตเทศบาลตำบลเบตง มีกำลังการผลิต 9,120 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 5,280 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำจำนวน 5,145 ราย และการประปาเทศบาลยะหามียกกำลังการผลิต 480 ลบ.ม./วัน ความต้องการของประชาชน 480 ลบ.ม./วัน มีจำนวนผู้ใช้น้ำ จำนวน 669 ราย

ภาคการค้าและการบริการ

- **ภาวะการค้าโดยทั่วไป**

ภาวะการค้าของจังหวัดยะลา ขึ้นอยู่กับผลิตผลภาคเกษตรกรรมเป็นสำคัญ โดยมีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ ได้แก่ ยางพารา รองลงมา ได้แก่ ผลไม้ชนิดต่าง ๆ ที่สำคัญ ได้แก่ ทุเรียน ลองกอง ส้มโชกุน มังคุด นอกนั้นเป็นรายได้จากภาคอื่น ๆ จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปี 2543 (ซึ่งเป็นปัจจุบันล่าสุด) พบว่าผลิตภัณฑ์จังหวัดปี 2543 มีมูลค่ารวม 18,462 ล้านบาท เป็นรายได้จากสาขาเกษตรกรรมมูลค่า 5,399 ล้านบาท (ร้อยละ 29.25) รองลงมาเป็นรายได้จากสาขาบริการ มูลค่า 3,234 ล้านบาท (ร้อยละ 17.52) สาขาการค้าส่งค้าปลีก มูลค่า 2,763 ล้านบาท (ร้อยละ 14.93) และสาขาอื่น ๆ มูลค่า 7,066 ล้านบาท (ร้อยละ 38.28)

ตารางที่ 4.2.14 แสดงสัดส่วนสาขาเศรษฐกิจของผลิตภัณฑ์จังหวัดยะลา ปี 2542-2543

สาขาเศรษฐกิจ	ผลิตภัณฑ์จังหวัด ปี 2542	ผลิตภัณฑ์จังหวัด ปี 2543	เพิ่ม, - ลด	% การเปลี่ยนแปลง
เกษตรกรรม	4,172	5,399	1,227	29.41
อุตสาหกรรม	1,867	2,302	435	23.30
การบริการ	2,876	3,234	358	12.46
การค้าส่งและค้าปลีก	2,620	2,763	143	5.46
อื่น ๆ	4,669	4,764	95	2.04

ที่มา : สำนักงานพาณิชย์จังหวัดยะลา

จังหวัดยะลาถือเป็นจังหวัดหนึ่งที่สำคัญของภาคใต้เป็นศูนย์กลางในการกระจายสินค้าไปจังหวัดใกล้เคียง เช่น จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส โดยศูนย์กลางธุรกิจการค้าที่สำคัญของจังหวัดยะลาอยู่ในย่านเขตเทศบาลนครยะลา และเขตเทศบาลตำบลเบตง ซึ่งมีการประกอบธุรกิจหลายประเภท เช่น ภัตตาคาร โรงแรม ร้านค้าส่ง - ปลีก สินค้าอุปโภคบริโภค สินค้าผลผลิตทางการเกษตร และธุรกิจการท่องเที่ยว โดยในปี 2544 - 2545 การประกอบธุรกิจการค้าและบริการในจังหวัดยะลา ซึ่งยังคงอยู่แยกตามประเภทการจดทะเบียน มีดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2.15 แสดงการจดทะเบียนประกอบธุรกิจในจังหวัดยะลา ปี 2544 - 2545

ประเภทธุรกิจ	คงอยู่		จดทะเบียนเลิก		จดทะเบียนใหม่					
	2544	2545	2544	2545	จำนวน (ราย)			ทุนจดทะเบียน (ล้านบาท)		
					2544	2545	+/-	2544	2545	+/-
ประเภทนิติบุคคล										
1.ห้างหุ้นส่วนจำกัด	1,074	1,117	23	57	39	43	4	53.31	41.61	11.70
2.ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล	5	6	-	-	-	1	-	-	0.15	-0.15
3.บริษัทจำกัด	257	283	14	18	17	26	9	88.3	115	26.70
ประเภทบุคคลธรรมดา										
1.ทะเบียนพาณิชย์ (เฉพาะ อำเภอเมือง)	5,183	5,453	57	74	217	270	53	-	-	-

ที่มา : สำนักงานทะเบียนการค้าจังหวัดยะลา

ตารางที่ 4.2.16 แสดงจำนวนผู้จดทะเบียนธุรกิจการค้าที่คงอยู่ในจังหวัดยะลาจำแนกตามประเภทการจดทะเบียน ปี 2540 - 2545

ปี	รวม	ทะเบียนพาณิชย์	นิติบุคคล			
			รวม	บริษัทจำกัด	ห้างหุ้นส่วนจำกัด	ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
2540	5,605	4,431	1,184	286	895	5
2541	5,776	4,550	1,226	297	924	5
2542	6,076	4,773	1,303	314	984	5
2543	6,335	4,967	1,378	336	1,035	5
2544	6,604	5,183	1	357	1,074	5
2545	6,954	5,453	1,501	383	1,117	1

ที่มา : สำนักงานการค้าจังหวัดยะลา

จากตารางที่ 4.2.15 และ 4.2.16 จะเห็นได้ว่าจำนวนผู้จดทะเบียนการค้าที่คงอยู่ในจังหวัดยะลา นับตั้งแต่ปี 2540 – 2545 มีการขยายตัวดีขึ้น โดยในปี 2545 มีจำนวนผู้จดทะเบียนพาณิชย์ทั้งสิ้น 5,453 ราย แบ่งเป็นผู้จดทะเบียนนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดจำนวน 383 ราย ห้างหุ้นส่วนจำกัดจำนวน 1,117 ราย และห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจำนวน 1 ราย ตามลำดับ

• สินค้าส่งออกและสินค้านำเข้า

- **สินค้านำเข้า** สินค้านำเข้าที่ส่งเข้ามาจำหน่ายในจังหวัดยะลาส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าอุปโภคบริโภคที่ไม่สามารถผลิตได้ในจังหวัดหรือผลิตไม่เพียงพอต่อการบริโภค โดยสินค้านำเข้าที่สำคัญของจังหวัดยะลา ได้แก่
  - 1) ข้าวสาร : ส่วนใหญ่นำเข้ามาจากภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ บางส่วนก็นำเข้ามาจากจังหวัดใกล้เคียง ได้แก่ สงขลา พัทลุง และนครศรีธรรมราช
  - 2) ผักและผลไม้ : มาจากตลาดหัวอูฐ จังหวัดนครศรีธรรมราช และตลาดหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
  - 3) วัสดุก่อสร้าง : นำเข้าจากผู้ผลิตในจังหวัดใกล้เคียง กรุงเทพฯ และปริมณฑล
  - 4) สินค้าเบ็ดเตล็ด : นำเข้าจากผู้ผลิตและผู้แทนจำหน่ายในกรุงเทพฯ และปริมณฑล
  - 5) น้ำมันเชื้อเพลิง : นำเข้าจากจังหวัดสงขลา และผู้แทนจำหน่ายในจังหวัดใกล้เคียง
  - 6) อาหารทะเล : ส่วนใหญ่นำเข้าจากจังหวัดปัตตานี
- **สินค้าส่งออก** สินค้าที่ผลิตในจังหวัดยะลาแล้วส่งออกไปจำหน่ายในจังหวัดอื่นที่สำคัญ เช่น
  - 1) ยางพาราและผลิตภัณฑ์จากไม้ยางพาราจำหน่ายแก่ผู้ส่งออกและผู้รับซื้อในจังหวัดใกล้เคียงรวมถึงกรุงเทพฯ และปริมณฑล
  - 2) ผลไม้ : ได้แก่ ทุเรียน ลองกอง ส้มโชกุน มังคุด ส่วนใหญ่จะมีผู้รับซื้อจากกรุงเทพฯมารับซื้อในช่วงผลผลิตออกสู่ตลาดแล้วนำไปจำหน่ายให้ผู้บริโภคทั่วไป
  - 3) หินที่ใช้ในการก่อสร้าง : ส่งออกไปจำหน่ายในจังหวัดใกล้เคียง

สำหรับสินค้านำเข้าที่มีจำหน่ายในท้องที่อำเภอเมืองยะลาส่วนใหญ่จะนำเข้าทางด่านศุลกากรสุไหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส และด่านศุลกากรปาดังเบซาร์ อำเภอสะเตาะ จังหวัดสงขลา เนื่องจากการคมนาคมขนส่งระหว่างจังหวัดสงขลาและจังหวัดนราธิวาสสะดวกกว่าการขนส่งระหว่างอำเภอเบตงกับอำเภอเมืองยะลา

ตารางที่ 4.2.17 แสดงสถิติสินค้าส่งออก 10 อันดับแรกของจังหวัดยะลา ปี 2545

(หน่วย : ล้านบาท)

อันดับ	สินค้าส่งออก	.ม.ก.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.
1.	น้ำยางสด	30.89	23.72	9.92	1.06	4.33	5.57	14.96	7.60	4.60	4.90	7.14	10.73
2.	น้ำยางข้น	23.75	19.87	33.68	33.26	50.02	47.86	367.39	58.88	55.31	50.38	45.93	52.48
3.	ไม้ยางพาราแปรรูป	10.72	16.80	21.03	16.60	21.06	15.47	8.99	12.41	7.93	6.76	9.11	9.14
4.	ยางแผ่นรมควันชั้น 3	11.44	7.25	11.29	17.06	17.83	15.26	19.56	18.06	15.12	12.59	23.00	20.40
5.	ยางแท่ง	6.18	4.26	4.81	5.99	5.81	8.39	4.86	6.10	7.83	6.78	7.93	11.84
6.	ยางแผ่นรมควันชั้น 5	3.29	2.62	-1.71	-	-	-	-	-	-	0.25	-	-
7.	ยางเครพ	1.60	0.26	2.08	-	0.61	0.95	-	0.26	-	-	0.26	-
8.	ฟองน้ำยางฯ อัดเป็นแท่ง	1.13	-	2.00	0.35	4.06	1.30	1.33	2.82	0.81	4.21	-	1.80
9.	ภาชนะบรรจุแอมโมเนียเปลา เก่าใช้แล้ว	0.67	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
10.	ยางแผ่นฝึงแห้ง	0.52	-	0.59	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ที่มา : สำนักงานพาณิชย์จังหวัดยะลา

ตารางที่ 4.2.18 แสดงสถิติสินค้านำเข้า 10 อันดับแรกของจังหวัดยะลา ปี 2545

(หน่วย : ล้านบาท)

อันดับ	สินค้านำเข้า	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.
1.	เครื่องคัมมินดีเซลเก่าใช้แล้ว	0.99	-	-	10.6	0.49	2.05	0.96	0.21	-	0.92	-	0.46
2.	ดอกไม้สด	0.91	0.89	0.95	1.27	1.41	1.31	1.59	1.17	0.86	0.75	0.78	0.86
3.	ไม้แปรรูป	0.80	0.72	0.36	0.75	0.7	0.72	0.36	1.36	0.69	1.32	0.91	0.36
4.	แอมโมเนียเหลว	0.72	0.92	0.34	0.76	0.99	0.77	1.21	0.83	1.22	0.51	1.03	0.65
5.	เศษอะไหล่เก่าใช้แล้ว	0.37	0.22	0.31	0.27	0.35	0.29	0.31	0.29	0.28	0.32	0.32	0.37
6.	เศษเหล็ก	0.33	0.20	0.29	0.27	0.33	0.28	0.32	0.30	0.30	0.34	0.26	0.38
7.	ผักสด	0.31	-	-	-	0.21	0.16	0.16	1.86	2.07	3.45	2.06	2.32
8.	สิ่งปรุงแต่งใช้ผสมเพิ่ม คุณภาพน้ำมัน	0.116	-	0.17	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9.	ก๊าซแอมโมเนียเหลว	0.11	0.92	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
10.	โรงศพทำด้วยไม้	0.04	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ที่มา : สำนักงานพาณิชย์จังหวัดยะลา

● **ภาวะการค้าชายแดนไทย – มาเลเซีย จังหวัดยะลา**

สภาพชายแดนจังหวัดยะลามีช่องทางการค้ากับประเทศมาเลเซียทางด้านศุลกากรเบตงอำเภอเบตง ซึ่งอยู่ทางตอนใต้สุดของประเทศไทยภูมิประเทศมีลักษณะยื่นเข้าไปในประเทศมาเลเซียโดยมีทิศตะวันตก ทิศใต้ และทิศตะวันออกบางส่วนติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ดังนี้

ทิศใต้ จดอำเภอโก๊ะระ และอำเภอกรีก ประเทศมาเลเซีย

ทิศตะวันออก จดอำเภอกรีก ประเทศมาเลเซีย

ทิศตะวันตก จดอำเภอบาลัง ประเทศมาเลเซีย

เนื่องจากอำเภอเบตงอยู่ห่างไกลจากจังหวัดและเส้นทางจากจังหวัดที่จะไปอำเภอเบตงมีลักษณะคดเคี้ยวเลี้ยวไปตามไหล่เขามากมายหลายช่วง ประกอบกับมีภูเขาสลับซับซ้อน ทำให้การคมนาคมขนส่งไม่สะดวก ต้องใช้เวลาเดินทางนานประมาณ 3 ชั่วโมง ทั้งที่มีระยะทางเพียง 140 กิโลเมตร ซึ่งเป็นอุปสรรคในการขนส่งสินค้า และส่งผลกระทบต่อสินค้านำเข้าและส่งออกไปยังประเทศมาเลเซียที่ผ่านด่านศุลกากรเบตงมีปริมาณและมูลค่าน้อยภาวะการค้าระหว่างประเทศไม่คึกคักเท่าที่ควร เมื่อเทียบกับการนำเข้า – ส่งออกทางด้านศุลกากรอื่น ๆ และมูลค่าการนำเข้าและส่งออกสินค้าผ่านด่านศุลกากรเบตงในแต่ละเดือนจึงมีน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับ การซื้อขายสินค้าทางด้านศุลกากรอื่น ๆ โดยสินค้าส่งออก และสินค้านำเข้าที่ผ่านด่านศุลกากรเบตง ได้แก่

- **สินค้าส่งออก** : ส่วนใหญ่เป็นยางพารา ไม้ยางพาราแปรรูป ฟองน้ำยางอัดแผ่น อุปกรณ์และอื่น ๆ

- **สินค้านำเข้า** : ได้แก่ ดอกไม้สด ผักสด ไม้แปรรูป สินค้าอุปโภคบริโภค ยานพาหนะ น้ำมันและเชื้อเพลิง และอื่น ๆ

ตารางที่ 4.2.19 แสดงมูลค่าการค้าชายแดนไทย – มาเลเซีย ปี 2544 – 2545

(หน่วย : ล้านบาท)

รายการ	ปี 2544	ปี 2545	เปรียบเทียบ	
			+ เพิ่ม , - ลด	% การเปลี่ยนแปลง
มูลค่าการค้า	978.54	1,231.28	252.74	25.83
มูลค่าสินค้าส่งออก	928.27	1,167.45	239.18	25.77
มูลค่าสินค้านำเข้า	50.27	63.83	13.56	26.97
มูลค่าการค้าได้ดุล	878.00	1,103.62	225.54	25.69

ที่มา : สำนักงานพาณิชย์จังหวัดยะลา

จากตารางที่ 4.2.18 จะเห็นได้ว่า ภาวะการค้าชายแดนไทย – มาเลเซีย (ผ่านด่านศุลกากร อ่าเภอเบตง) ปี 2545 มีมูลค่าการค้ารวม 1,231.28 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 252.74 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 25.83 โดยแยกเป็น

การส่งออก มีมูลค่ารวม 1,167.45 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 239.18 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 25.77 โดยสินค้าที่มีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นที่สำคัญ ได้แก่ ยางพารา มีมูลค่ารวม 986.12 ล้านบาท (ปี 2544 มีมูลค่ารวม 782.53 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 26.02 (ยางพารามีมูลค่าการส่งออกคิดเป็นร้อยละ 84.4 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด) ไม้ยางพาราแปรรูป มีมูลค่ารวม 156.01 ล้านบาท (ปี 2544 มีมูลค่ารวม 135.42 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 15.20

การนำเข้า มีมูลค่ารวม 63.83 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 13.56 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 26.97 โดยสินค้าที่มีมูลค่าการนำเข้าสูงขึ้นที่สำคัญ ได้แก่ ผักสอ มีมูลค่ารวม 12.60 ล้านบาท (ปี 2544 มีมูลค่ารวม 5.93 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 52.61 สินค้าเชื้อเพลิง มีมูลค่ารวม 10.40 ล้านบาท (ปี 2544 มีมูลค่ารวม 1.98 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 425.25

เมื่อพิจารณาจากตารางแสดงมูลค่าการค้าชายแดนไทย – มาเลเซีย (ตารางที่ 4.2.18) ข้างต้น จะเห็นได้ว่าประเทศไทยอยู่ในฐานะได้เปรียบดุลการค้าประเทศมาเลเซียโดยสถิติการค้าชายแดน ไทย-มาเลเซีย ของจังหวัดยะลาปี 2543 – 2545 จำแนกเป็นรายเดือนแสดงดังตารางที่ 4.2.20

ตารางที่ 4.2.20 แสดงสถิติการค้าชายแดนไทย - มาเลเซีย จังหวัดยะลาปี 2543 - 2545 จำแนกเป็นรายเดือน

(หน่วย : ล้านบาท)

เดือน \ รายการ	มูลค่าสินค้าส่งออก			มูลค่าสินค้านำเข้า			มูลค่าการค้า			ดุลการค้า		
	2543	2544	2545	2543	2544	2545	2543	2544	2545	2543	2544	2545
มกราคม	105.78	59.49	90.58	5.30	1.28	4.77	111.08	60.77	95.35	100.48	58.21	85.81
กุมภาพันธ์	97.10	72.50	75.12	3.35	12.98	2.99	100.45	85.48	78.11	93.75	59.52	72.13
มีนาคม	81.73	60.34	87.68	2.78	2.37	3.13	84.51	62.71	90.81	78.95	57.97	84.55
เมษายน	54.23	45.36	79.73	2.53	2.65	4.77	56.76	48.02	84.50	51.70	42.71	74.96
พฤษภาคม	94.22	69.52	106.47	1.87	2.26	5.29	96.09	71.78	111.76	92.35	67.26	101.18
มิถุนายน	95.14	83.52	98.23	1.33	4.06	5.92	96.47	87.58	104.25	93.81	29.46	92.41
กรกฎาคม	96.30	111.74	120.08	6.66	3.09	5.20	102.96	114.83	125.28	89.64	108.65	114.80
สิงหาคม	89.34	95.59	108.41	1.45	4.54	6.30	90.79	100.13	114.71	87.89	91.05	102.11
กันยายน	99.41	93.40	94.76	2.26	4.85	6.22	101.67	98.25	100.98	97.15	88.55	88.54
ตุลาคม	87.32	74.02	89.80	1.54	3.28	7.79	88.86	77.30	97.59	85.78	70.74	82.01
พฤศจิกายน	88.40	68.34	99.83	2.47	4.82	5.39	90.87	73.16	105.22	85.93	53.52	94.44
ธันวาคม	88.33	94.45	116.66	3.65	4.08	6.06	91.98	98.54	122.72	84.68	90.36	110.60
รวม	1,077.30	928.27	1,167.45	35.19	50.26	63.83	1,112.49	978.54	1,231.28	1,042.11	878.00	1,103.54

ที่มา : สำนักงานพาณิชย์จังหวัดยะลา (9 มกราคม 2546)

นอกจากภาคการค้าซึ่งเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของจังหวัดยะลาแล้ว รายได้ส่วนหนึ่งยังมาจากภาคการบริการ โดยเฉพาะการท่องเที่ยว โดยการท่องเที่ยวของจังหวัดยะลาส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะการท่องเที่ยวประเภทชมธรรมชาติ สถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ โบราณสถาน และศาสนสถาน โดยมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากในแต่ละปี นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่จะเป็นชาวมลายูเซีย โดยจะเดินทางเข้าท่องเที่ยวในช่วงสุดสัปดาห์ จุดเด่นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวของจังหวัดยะลา ได้แก่

- ใต้สุดสยาม เมืองงามชายแดน
- จังหวัดเดียวในภาคใต้ที่ไม่ติดกับทะเล
- มีการจัดระบบผังเมืองในเขตเทศบาลสวยงามที่สุดจังหวัดหนึ่ง
- ความสะอาดเป็นเลิศ ชนะเลิศ 3 ปีซ้อน (เทศบาลนครยะลา)
- เขื่อนบางลาง (ทะเลภูเขา) เป็นแหล่งผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำแห่งแรกในภาคใต้

นอกจากนี้จังหวัดยะลายังมีของดีเมืองยะลาที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมจังหวัดยะลาอีกมากมาย อาทิ ไก่เบตง กบภูเขา ถั่วหิวนิน ส้มโชกุน ลองกอง อาหารจีนเบตง เป็นต้น

รูปที่ 4.2.ก แสดงแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดยะลา

● ภาคการลงทุนและการจ้างงาน

ภาวะการลงทุนของจังหวัดยะลาในช่วงปี 2545 – 2546 ลดลงค่อนข้างมาก เนื่องจากมีอุปสรรคหลายประการ ทั้งทางด้านการตลาดที่อยู่ในภาวะเจียบเหงา และด้านการเงินที่ขาดการสนับสนุนจากสถาบันการเงิน จึงทำให้นักลงทุนชะลอโครงการลงทุนออกไป ทางด้านภาวะการก่อสร้างประสบปัญหาและอุปสรรคค่อนข้างมากเช่นกัน ผู้ประกอบการธุรกิจก่อสร้างส่วนใหญ่ประสบปัญหาการขาดสภาพคล่อง เนื่องจากสถาบันการเงินชะลอการให้สินเชื่อโครงการลงทุนทางด้านการก่อสร้าง ทำให้การลงทุนด้านก่อสร้างลดลงมาก จากรายงานเศรษฐกิจและการเงินภาคใต้ปี 2545 โดยธนาคารแห่งประเทศไทย เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัดยะลาด้านการลงทุน มีดังนี้

ตารางที่ 4.2.21 แสดงเครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัดยะลาด้านการลงทุน ปี 2543 – 2545

เครื่องชี้ด้านการลงทุน	2543	2544	2545	เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
1. กิจการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุน				
จำนวน (ราย)	2	3	1	-66.7
เงินลงทุน (ล้านบาท)	741.4	278.0	8.8	-96.8
การจ้างงาน (คน)	800	657	21	-96.8
2. การจดทะเบียนธุรกิจนิติบุคคล				
จำนวน (ราย)	68	56	70	25.0
ทุนจดทะเบียน (ล้านบาท)	135.3	86.3	138.8	60.8
3. พื้นที่อนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาล (ตารางเมตร)				
ที่อยู่อาศัย	48,427	71,057	97,356	37.0
การพาณิชย์	38,933	45,567	76,358	67.6
การบริการ	9,038	20,468	5,076	-75.2
อื่น ๆ	202	-	2,760	-
	254	5,022	13,162	162.1

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้

จากตารางเครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัดยะลาด้านการลงทุน จะเห็นได้ว่า ในช่วงปี 2543 – 2545 ภาวะการลงทุนของจังหวัดยะลาอยู่ในภาวะชะลอตัว โดยในปี 2545 จังหวัดยะลามีกิจการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนเพียง 1 ราย ลดลงจากปี 2544 คิดเป็นร้อยละ 66.7 นอกจากนี้

ปริมาณเงินลงทุนและการจ้างงานของจังหวัดยะลาในปี 2545 ก็ลดลงจากปี 2544 ถึงร้อยละ 96.8 โดยในปี 2545 จังหวัดยะลามีปริมาณเงินลงทุนจำนวน 8.8 ล้านบาท และมีการจ้างงานเพียง 21 คน

ในส่วนของการลงทุนภาคธุรกิจในปี 2545 มีทิศทางการขยายตัวดีขึ้นเล็กน้อย โดยมีการจดทะเบียนนิติบุคคล จำนวน 70 ราย เพิ่มขึ้นจากปีก่อนคิดเป็นร้อยละ 25.0 และมีทุนจดทะเบียนจำนวน 138.8 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 60.8

พื้นที่ที่ได้รับอนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาลปี 2545 ของจังหวัดยะลาในภาพรวมมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 37.0 โดยพื้นที่ก่อสร้างเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 30,791 ตารางเมตร คิดเป็นร้อยละ 67.6พื้นที่ก่อสร้างอื่น ๆ เพิ่มขึ้นร้อยละ 162.1 แต่พื้นที่ก่อสร้างเพื่อการพาณิชย์ลดลงกว่าปีก่อนร้อยละ 75.2อันเป็นผลมาจากภาวะการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก

ตารางที่ 4.2.22 แสดงโครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนแยกตามประเภทหมวดกิจการ ปี 2545

หมวดกิจการ	จำนวนโครงการ	เงินลงทุน(ล้านบาท)	แรงงานไทย(คน)
1. เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร	15	2,356.68	5,491
ยางและผลิตภัณฑ์จากยาง	9	1,480.68	2,820
ห้องเย็น อาหารแปรรูป	5	809.00	2,591
ผลิตลูกกึ่ง	1	67.00	80
2. เหมืองแร่ เซรามิกส์ และ โลหะขั้นมูลฐาน	4	189.20	316
แม่แบบมือเซรามิกส์	3	104.00	245
โลหะขั้นมูลฐาน	1	85.20	71
3. อุตสาหกรรมเบา	0	0.00	0
4. ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	1	7.00	78
5. อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า	1	40.80	237
6. เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	0	0.00	0
7. บริการ และสาธารณูปโภค	2	302.00	620
บริการสอบเทียบ	1	7.00	10
เคเบิลท้อ	1	295.00	610
รวม	23	2,895.68	6,742

ที่มา : ข้อมูลการตลาด สำนักงานพาณิชย์จังหวัดยะลา

สำหรับปี 2546 นั้น คาดว่าภาวะเศรษฐกิจการลงทุนของจังหวัดยะลานั้นจะมีแนวโน้มที่ดีขึ้น เนื่องจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจต่าง ๆ ของภาครัฐเห็นผลชัดเจนขึ้น รวมทั้งนโยบายอัตราดอกเบี้ยต่ำและการปล่อยสินเชื่อที่เพิ่มขึ้นของสถาบันการเงิน

สถานการณ์ด้านแรงงานและจำนวนสถานประกอบการของจังหวัดยะลามีการขยายตัวเล็กน้อย โดยตั้งแต่ปี 2542 – 2545 จังหวัดยะลามีจำนวนสถานประกอบการและจำนวนลูกจ้าง ดังนี้

ตารางที่ 4.2.23 แสดงจำนวนสถานประกอบการและจำนวนแรงงานของจังหวัดยะลา ปี 2543-2545

ปี พ.ศ.	จำนวนสถานประกอบการ (แห่ง)	จำนวนลูกจ้าง (คน)
2543	2,057	17,950
2544	2,038	18,706
2545	2,166	18,978

ที่มา : สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดยะลา

จากรายงานของสำนักงานจัดหางานจังหวัดยะลา ในปี 2545 จังหวัดยะลามีจำนวนผู้สมัครงานทั้งสิ้น 2,449 คน มีตำแหน่งงานว่างจำนวน 3,415 ตำแหน่ง และมีการบรรจุงานทั้งสิ้น 1,238 ตำแหน่ง โดยจังหวัดยะลามีผู้สมัครงาน ตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุงาน ระหว่างปี 2542 – 2545 ดังแสดงในตารางที่ 4.2.23

ตารางที่ 4.2.24 แสดงจำนวนผู้สมัครงาน ตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุงาน ปี 2543-2545

ปี พ.ศ.	ผู้สมัครงาน	ตำแหน่งงานว่าง	การบรรจุงาน
2543	3,220	4,260	1,397
2544	3,589	4,951	1,341
2545	2,449	3,415	1,238

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 4.2.24 กราฟแสดงจำนวนผู้สมัครงาน ตำแหน่งงานว่าง และการบรรจุงาน ปี 2542 – 2545

